

Különfélék.

(H) **Hogy értékesítik Csehországban a bükkfát?** Zenker J., a „Vereinschrift für Forst-, Jagd- und Naturkunde“ szerkesztője meglepő adatokat közöl lapja legutóbbi számában arra nézve, hogy mily jó áron lehet Csehországban értékesíteni még a bükkfát is.

Midőn a mult ősszel az osztrák államvaspálya igazgatósága pályázatot hirdetett nagyobb mennyiségű bükkfalpfára, Pisek városa is ajánlatot nyújtott be 5000 drbra, s ajánlata darabonként 1 frt 20 krral el is fogadtatott. Ezen 5000 drbból a város 501 drbot a vágásban, 4499 darabot pedig közel fekvő farakodóján készíttetett el, s minthogy az üzletbe ezuttal csak kísérletképen bocsátkozott, a termelés költségeit a lehető legpontosabban feljegyeztette. A leszámolás azután a következő eredménnyel végződött.

A farakodón készített 4499 talpfa termelésére összesen 1442 drb különböző méretű bükkronkő használtatott fel 738.7 m³ tartalommal, melynek előállítása az erdőben összesen 72 frt 10 krba, s leszállítása a rakodóra összesen . . . 1.019 „ 08 „ került.

E készletből termeltetett, mint említve lón, 4499 drb 2.4 m hoszsú, 15 cm magas és $\frac{15}{25}$ cm vastag talpfa, darabonként 13 krért, összesen 584 „ 87 krért, és beszállított a piseki vasuti állomásra darabonként 4 krért, összesen 179 „ 96 „

Az összes kiadás tehát felment . 1.856 frt 01 krra, melyhez azonban még hozzászámítandó a rönkőhulladékokból készített 219 m tüzi

hasábfá és 161 csomó forgács előállításai

költsége 24, s illetve 30 krjával . . . 100 „ 86 kr,
 összesen . 1.956 frt 87 kr.

Ellenben befolyt :

4.499 drb talpfa után à 1 frt 20 kr = 5.398 frt 80 kr,
 219 ürmtr hasábfáért à 3 frt 20 kr = 700 „ 80 „
 161 halom forgácsért à 1 50 kr = 241 „ 50 „
 összesen . 6.341 frt 10 kr.

Leütve ebből a fennebbi kiadások

fejében 1.956 „ 87 krt,

maradt a városnak a felhasznált $738.71 m^3$

bükkrönkő fa után tiszta haszon képen . 4384 „ 23 kr,

vagyis köbméterenként $\frac{4384.23}{738.71} = 5$ frt 94 kr tőár, a mi a

mi viszonyaink között bámulatos magasnak tűnhetik fel még akkor is, ha leütjük belőle azt, a mi a nálunk nem mindégértékesíthető hulladékokra esik. A tőár ugyanis ekkor is $\frac{5398.80 - 1856.01}{738.71} = 4$ frt 80 kr.

Az ezen kísérletnél tett tapasztalatok közül érdemesnek tartjuk megemlíteni még, hogy a rönkők a lehetőség szerint 2—3, sőt 4-szeres talpfa hosszúságban készítették s ezek közül a 40 cm-nél vastagabbakból kétfelé hasítás útján két talpfa állítottatott elő. A hasítást először egyenes kézi fűrészszel kísértették meg, de a munka igen nehezen ment s később a hasítással tettek sikeres próbát oly módon, hogy egy közönséges ívalaku fűrészszel a tengely irányában 2—3 cm mély hornyot fűrészelték a rönkő felületébe s ebbe azután fejszét és ékeket állítottak s azok egyenletes beverésével két-részre hasították a rönköt.

A rönkők megrepedezése ellen eleinte S' alaku vasakat használtak, ez azonban mit sem használt, később tehát az által előzték meg e bajt, hogy az előbb leírt hasítást a vas-

tagabb rönköknél mindjárt a fa levágása után végrehajtották, a kettős és hármas hosszúságu rönköket pedig csak a kifaragás után vágják szét egyes talpfákra.

(H—s) **Fiatal csemeték megvédése a napsugarak s hideg ellen.** Mint ismeretes, a fiatal csemeték sokat szenvednek nappal a forró napsugaraktól s éjjel az alacsony hőmérséktől. A csemetéknek ezen bajok ellen való megvédésére az „Amerikanischer Agriculturist“ papirossal való befödést ajánl; természetesen csak csemetekertekben. Nehogy a papiros a csemetékre nehezedjék, a sorokra keresztben ívalakuan meghajlitott ágak dugatnak a földbe, a papiros az így képződött födélre tétetik s hogy a szél el ne vigye, kövekkel vagy rögökkel leszorittatik. Egyedül álló csemeténél két meghajlitott ág egymásra keresztben szuratik a földbe s erre jön a papirfedés.

(F.) **Erdei magvak csirázóképessége.** A svájci magvizsgáló állomásnak 1883—84. évi jelentése szerint a megvizsgált erdei magvak csirázóképessége az 1876—1884. évi részletes feljegyzések átlagában a következő volt :

Erdei fenyőnél (<i>Pinus sylvestris</i>)	48	próba	átlaga	59 ⁰ / ₀
lúcz fenyőnél (<i>Abies excelsa</i>) . .	18	„	„	63 „
vörös fenyőnél (<i>Larix europaea</i>)	29	„	„	40 „
sima fenyőnél (<i>Pinus strobus</i>) . .	9	„	„	27 „
jegenye fenyőnél (<i>Abies pectinata</i>)	13	„	„	17 „
henye fenyőnél (<i>Pinus montana</i>) .	2	„	„	44 „
canadai fenyőnél (<i>Pinus canadensis</i>)	2	„	„	63 „
fekete fenyőnél (<i>Pinus laricis</i>) . .	6	„	„	64 „
corsicai fenyőnél (<i>Pinus corsica</i>)	2	„	„	41 „
tengeri f.-nél (<i>Pinus maritima</i>) egy próba szerint				67 „
<i>Wellingtonia gigantea</i> -nál	„	„	„	24 „
Douglas f.-nél (<i>Abies Douglasii</i>)	„	„	„	49 „
<i>Picea grandis</i> -nál	„	„	„	28 „

Pinus ponderosa-nál .	egy próba szerint	34 ⁰ / ₀ ,
Pinus tuberculata-nál	" " "	39 "
nyirnél (Betula)	" " "	17 "
mezgés égernél (Alnus glutinosa)	" " "	21 "
hamvas égernél (Alnus incana)	" " "	13 "
ákácznál (Robinia)	" " "	55 "

(H—s) Mily távolban legyenek az erdő fái a szomszédos mezőgazdasági telkektől? Ezen kérdés gyakran foglalkoztatja az erdészt és gazdaszt egyaránt. Nem lesz talán érdektelen, ha egyes országok törvényhatóságának intézkedéseit erre vonatkozólag közlöm. Franciaországban a magas szálerdő törzsei 2 m, más fák és cserjék törzsei legalább $\frac{1}{2}$ m-nyire tartandók távol a szomszédos telek határvonalától. A berni cantonban, Svájcban az erdősités első sora legalább 15 lábnyira kell, hogy álljon a szomszédok szántóföldjeitől. Más törvényhozások, köztük az osztrák is engedékenyebbek e tekintetben. Ausztriában a földbirtokos az idegen fa gyökereit kitépheti saját területéből, és lenyesheti a területe fölé csüngő ágakat, vagy másként használhatja fel azokat. A nyert ágfa annak tulajdonát képezi, ki az ágakat lenyeste, (porosz törvény szerint a lenyestett fa az erdőbirtokos tulajdona). Ha az átcsüngő ágakat a szomszéd megtüri, az azokon esetleg termő gyümölcsöt is leszedheti, ha csak a fa birtokosa e gyümölcsöt maga le nem szedheti a nélkül, hogy a szomszéd telekre lépne, vagy az átcsüngő ágat saját területére áthajlitaná. Arra nézve, hogy Ausztriában mily távolságban eszközlendők az erdőtelepitések a szomszéd telektől, sem az osztrák erdőtörvény, sem az általános polgári törvény nem intézkedik. A magyar erdőtörvényben szintén nincs erre vonatkozó határozat.

(H—s.) A kosárkötőfűz a vasutak mentén. Az osztrák államvasutak vezérigazgatósága egy 1879. február 13-án kelt

intézkedésével felhívást intézett a monarchia valamennyi vasuti vállalatához, hogy a nélkülözhető vasutmenti telkeket kosárkötőfűz tenyésztésére fordítsák. Nem lesz érdektelen megtudni, mily eredménye lett ezen hasznos intézkedésnek. A „Centralblatt für Eisenbahnen“ 1882-ig terjedő adatai szerint a monarchia vasutainak mentén létezett 1,250.890 drb ültetett fűz 1,188.132 *m* élő sövény, fonott sövény stb. és 1,365.405 *m*² zárt füzes. Ha tekintetbe vesszük, hogy a monarchiában a vasuthálózat hossza körülbelől 12.000 *km*-t tesz ki, egy *km* vasutvonalra a különböző fűzneműekből 104 drbot, a sövényekből 99 *m*-t és a füzesekből 114 *m*²-t számíthatunk. Jelentéktelen füzesekkel birnak eddig a galicziai Károly-Lajos vaspálya, a morva határszéli, a morva-sziléziai, központi, a magyar nyugati, a kahlenbergi és az osztrák helyi vaspályatársaságok; semminemű fűztelepitvényekkel sem bir a kassauerbergi vaspályatársaság, ellenben a legszebbekkel a Ferdinand éjszaki vaspályatársaság; ez utóbbi a termelt fűzveszszők értékesítésében is igen czélszerűen jár el s külön szakképzett kosárkötőt foglalkoztat, ki a vaspályaőrök családjait a kosárfonásban oktatja. A jövedelem négyszögméterenként 1.5—4 kr között variál.

(To.) **A Hylesinus fraxini (Fabr.)** tudvalevőleg a kőrisfa pusztítója s eddig csakis ezen fanemen észleltetett. Ratzeburg „Die Forstinsecten“ czimű műve (I. Th. 225. l.) említi ugyan, hogy Froembling főerdész Neu Sternbergben e rovar állítólag a rezgő nyár (*Populus tremula*) kérge alatt találta, mindazonáltal Ratzeburg ez esetet teljesen megbízhatónak nem tartja, annál érdekesebb tehát dr. Keller entomologus közlése („Schweizerische Z. f. d. Forstwesen“ 1885 I.) mely szerint ő 1884. évi október hóban a *Hylesinus fraxini* rovar egy ákácza kérge alatt fedezte fel. A rovar által megtámadott tözsrész mintegy 10 *cm* vastag volt s a

kéreg alatt rágott menetek teljesen olyanok voltak, mint a kőrisfánál, egy a menetekben talált rovar pedig minden kétséget kizárólag igazolta azt, hogy a menetek a Hylesinus fraxini-tól származnak.

Ugyancsak dr. Keller tesz arról is említést, hogy Dieck e rovarat Olaszországban az olajfában találta.

(Ty.) **Épületfa kőbözésnél** a svájci Aargau cantonban ezelőtt a kéreg is számításba vétetett, vagyis a fa kéreggel együtt kőbőztetett, a fakereskedők többszöri panaszára azonban, egy mult évben kiadott rendelettel a nevezett canton kormánya elhatározta, hogy jövőben csak a vékony, sima kérgű fa kőbőztessék kéreggel együtt, a vastagabb fánál azonban az átmérőből a kéregre 1—2 *cm* leszámíttassék.

(P.) **Adatok a tülevelűek fájának bonczatani szerkezetéhez.** A bécsi cs. kir. állat- és növénytani társulat 1885. évi értekezéseiben (XXIV. köt., II. félév 535. pgf.) dr. Pfurtscheller azon vizsgálati eredményeit közli, melyeket ő az egyes tülevelűek bonczatani szerkezete körül tett. Ez érdekes vizsgálatok eredményét röviden közöljük mi is.

A lúczfenyőnek őszi pásztájában Pfurtscheller csavaralaku vastagodásokat fedezett fel, melyek egészen eltérők a tiszafa tracheáiban előjövő vastagodásoktól. Ezek ugyanis egyenletesen mennek át a sejtfal síkjába és másodlagos vastagodási rétegeket képeznek, míg a tiszafa tracheáinak vastagodásai a sejtfal síkjából élesen kiemelkednek s harmadlagos jellegűek. Képződésük, részint az évgyűrű legkülsőbb tracheáiból, — honnan egyenletesen átmennek a nyári fapásztába, részint pedig a legbelsőbb (legidősebb) évgyűrűktől a külsőbbek (fiatalabbak) felé történik.

Előjövetelük fellelhető marad egészen a fa 18 éves koráig s a tracheákon kívül előjönnek a lúczfenyő legelőbb képződött évgyűrűinek bélsugar — szövetében is.

Hasonló másodlagos vastagodások találhatók a vörösfenyőnél is, de *Larix microcarpa* Poir., *Ab. orientalis* Poir., *Ab. Khutrov* Lond., *Ab. Douglasii* Lind., *Ab. canadensis* Mich., sőt gyéren és kevésbé kifejlődve a jegenyefenyőnél is.

Az erdei fenyőt illetőleg *Pfurtscheller* ugyan semmi újat nem mond, a *Pin. sylvestris*, *austriaca* és *pumilio* között némely botanikusok által felállított megkülönböztetési jeleket azonban alaptalanoknak nyilvánítja.

Végre *Schröder* azon állítását is megdönti, a mely szerint a nevezett három pinus faj a bélsugarak együtthatója által (a bélsugár belső és külső sejtsorainak viszonzyszámából) meghatározható lenne, a mennyiben a sejtsorok száma nagyon széles határok között mozog.

(*Kon.*) **A gyökszálacskák vagy gyökhajak alakja és működéséről** következőket közli a „*Forstliche Blätter*“ ez évi 5-ik füzete. A gyökszálak vízben fejlődve vékonyabbak, egyenesebb növésiük, rövidebbek és kevésbé elágazók mint azok, melyek a földben fejlődtek. Kemény és mérsékelt nedves talajban rövidebbek, vékonyabbak és erősebben sodrottak lesznek, mint laza talajban, a melyben inkább hajlítottak és elágazóbbakká válnak. Lehetőleg csekély nedvességű, laza talajban rövidebbek és nyulánbabbak, mint a mérsékelt nedves talajban, s ha a talaj igen nedves, abban még rövidebbek maradnak, mint a vízben, sokszor pedig alig fejlődnek. Legdusabb fejlődést mutatnak a gyökszálak a nedves levegőben. A vízben fejlődött gyökszálacskák a levegőn elszáradnak, ha fejlődésükben már nagyon előrehaladtak. Nedves levegőn nőtt gyökszálacskák vízben bizonyos ideig tovább élnek, a vízben nőttöket ellenben nem sikerült úgy a talajba helyezni, hogy ott tovább éltek volna.

(*H—s.*) **A jegenyenyár mint villámhárító.** Statistikai adatok bizonyítják — írja a „*Wiener landw. Zeitung*“ — hogy a

légköri villámosság által életben és vagyonban okozott károk az utolsó évtizedek óta majd megháromszorosodtak, daczára annak, hogy a zivatarok száma átlagban nem változott.

Ezen szomorú jelenség okának egyrészt a mindinkább elharapódzó erdőpusztítást mondják s másrészt a föld felületén lévő vasnak nagymérvű szaporodását a vasuti és távirdai hálózat terjedése folytán. E magyarázatban természetesen az is ki van egyszersmind mondva, hogy a veszély folytonosan nagyobbodni fog, míg alkalmas készülékek kellő mennyiségben nem lesznek, melyekkel a villámcsapást felfogni lehessen.

A művelt világ tudja, miként védheti magát a villámcsapás hatása ellen; bizonyítja ezt a sok, égnek meredező érczhegy — villámhárító — melyek meg is felelnek feladatuknak, a mennyiben a ritkaságok közé tartozik az az eset, hogy a villám valamely jól szerkesztett villámhárító mellett csapna le más tárgyra. Városokban és községekben, hol a templomtorony és a nagyobb épületek villámhárítókkal vannak felszerelve, sokkal kisebb is a veszély, mint az egyedül álló épületekben és az országutakon. A tapasztalás azonban azt bizonyítja, hogy az ilyen biztosító készülékek csak kis területet tesznek veszélytelenné s hogy azon cifra ugrások ellen, melyekkel a villámszikra magát mulatni szokta, kiterjedtebb s főleg olcsóbb és egyszerűbb óvintézkedések szükségesek, különösen magánosan álló épületek és nyílt országuton közlekedő emberek és kocsik védelmére.

A legegyszerűbb eszközt az egykor kitüntetett s most elhanyagolt jegenyenyárfákban látja a cikk írója, mivel ezek egyrészt a villámcsapás kedvencz tárgyát képezik, másrészt gyors növésűek, lombzatuk alakjánál fogva csekély tért foglalnak, s így közvetlenül az épületek mellé is ültethetők, s miután más növények tenyészésére ép ezen alakjuknál fogva nem hatnak kártékonyan, az országutat szegélyző gyümölcsfák

között is helyet foglalhatnak. A cikk írója látott jegenyenyárfasorokat, melyeken a villámcsapások nyomai feltűnő sűrűen mutatkoztak, s azt mondja, más ily fasorokban sem lehet ritkaság a villámcsapta *populus pyramidalis*. A villámcsikra ezen különczködésének sajátos okát szerző a fa alakjában s anyagának jó villámvezető képességében látja.

(*H—s.*) **A fűrészpor mint trágyaszert.** A fűrészpor szántóföldek és rétek trágyázására is jó. Igen gyakran használtatik mint alom, különösen szarvasmarhák alá. E célra igen alkalmas, kivált ha nem tisztán, hanem szalmával vegyesen alkalmaztatik. A ganajlevet s az ürülékben lévő nedvességet könnyen magába szijja, s ezen tulajdonsága által nemcsak a szarvasmarha tisztántartását könnyíti meg, hanem oly trágyaszert is ad, mely a növények víg tenyészéséhez szükséges minden tápanyagot magában foglal, mit az istállótrágyáról nem lehet mondani, mert ebben éppen azon növénytápanyagok hiányzanak, melyek a ganajlé főalkatrészeit képezik. A fűrészpor trágya, mint az észleletek mutatják, lassan, kis mértékben, de tartósan javítja a talajt. Igen ajánlható, főleg humusban szegény nehéz agyag és homoktalaj számára. Mint minden más trágyaszert, természetesen a fűrészport is szorgalmasan és gondosan kell kezelni.

Készítnek gyakran fűrészporból korhany földet (*compostot*) is, s ekkor jó a fűrészport földdel, könnyen elkorhadó és a korhadást elősegítő anyagokkal, az utóbbiak közül különösen égetett mészszel keverni. A rakásokat, melyek ne legyenek nagyok, gyakran meg kell ganajlével öntözni, s időről-időre jól felfogatni. A fűrészpor elégetése s a nyert hamunak trágyázásra való alkalmazása nem ajánlható, mert egyrészt igen kevés hamut ad, másrészt ez is aránylag véve szegény növényi tápszerekben.

(*To.*) **Ruhaneműek vízhatlanná tehetőek**, ha azokat a követ-

kező oldatban áztatjuk : 3 font ólomcukor 50 liter hideg vízben, 3 font timsó pedig ugyanoly mennyiségű meleg vízben oldandó fel, s e két oldat faedényben összekeverendő. Ez oldatban egy csapadék képződik, (kénsavas óloméleg), a mely leülepedvén, leszűrés által eltávolítandó. E visszamaradó folyadékba áztassuk a vízhatlanná tenni szádékolt ruhadarabokat 6—8 órán át; beáztatás előtt azonban eltávolítandó a ruhákról minden fém (gomb, kapocs stb.) s ezután szárítsuk ki azokat árnyékos helyen a nélkül, hogy megelőzőleg a folyadéktól kifacsartuk volna. Az így kezelt ruhák állítólag 2—3 évig vízhatlanok maradnak, illetőleg elegendő, ha a fennebb leírt módon való beáztatás minden 2—3 évben ismételtetik.

Változások az erdészeti szolgálat körében. Földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi magyar miniszterem előterjesztésére tóti Szabó Sándor alerdőfelügyelőt, és Bothó Imre János magánuradalmi főerdőmestert erdőfelügyelőkké nevezem ki.

Kelt Schönbrunnban, 1885. évi júniushó 18-án.

Ferencz József, s. k.

Gróf Széchényi Pál, s. k.

A földmivelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. kir. miniszter a következő erdőtiszteket nevezte ki:

I. A kincstári erdők kezeléséhez:

Erdőmesterré: Kővári László helyettes erdőmestert a csikszeredai erdőhivatalhoz.

Erdőrendezőkké: Ertel Gusztáv erdőrendezőt I. oszt. erdőrendezővé a lippai főerdőhivatalhoz, Marosi Ferencz erdészt II. oszt. erdőrendezővé az ungvári főerdőhivatalhoz.

Ellenőrző főerdészsze: Imre Dénes helyettes főerdészt a csikszeredai erdőhivatalhoz.

Kezelő főerdészekké: Földi János erdészt, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Szimonisz Frigyes

erdészt, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Homolka Lajos erdészt, a gödöllői erdőhivatalhoz; Hammer Károly és Lende Ede erdészeket, a soóvári erdőhivatalhoz; Gáspár Béla erdészt, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Danielisz Ede kataszteri erdőbecslő felügyelőt, az apatini erdőhivatalhoz; Székely Adolf erdészt, az alsó-kubini járási m. kir. erdőgondnoksághoz.

Erdészekké: Iváncsó Bertalan, Zachar Jakab és Kárpáti Lajos erdészjelölteket, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Piso Kornél faraktártisztet, Emericzy Győző és Spanyol Géza erdészjelölteket, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Sziklai Emil és Dapsy Frigyes erdészjelölteket, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Korka Vilmos erdészjelölteket, a lugosi erdőigazgatóságához; Párnai Attila erdészjelöltet, a lipótvárosi főerdőhivatalhoz; Bereczky Gyula erdészjelöltet, a gödöllői erdőhivatalhoz; Garlathy Oszkár erdészjelöltet, a soóvári erdőhivatalhoz; Aladics Emil erdészjelöltet és Hidvéghy Károly kataszteri erdőbecslőt, a szászsebesi erdőhivatalhoz; Ercsényi Béla erdészjelöltet, a csikszeredai erdőhivatalhoz; Korai Frigyes erdészjelöltet, a námesztői járási m. kir. erdőgondnoksághoz.

Erdőszámvivőkké: Urbanovszky Béla erdőgyakornokot, a m.-szigeti erdőigazgatóságához; Mixkovszky Károly erdőgyakornokot, a lugosi erdőigazgatóságához.

Központi erdészjelöltekké: Boksay Gusztáv erdészjelöltet és Kiss Ferencz I. osztályu erdőgyakornokot a ministerium erdészeti osztályához.

Erdészjelöltekké a következő I. oszt. erdőgyakornokokat: Kőrös Lászlót, a soóvári erdőhivatalhoz; Nádas Bélát és Hoós Ernőt a mármaros-szigeti erdőigazgatóságához; Zareczky Pált és Derzsy Gábort, a besztercebányai erdőigazgatóságához; Szilágyi Bertalant, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Kovács Gézát, a bustyaházai erdőhivatalhoz;

Nemes Károlyt, az ungvári főerdőhivatalhoz; Burdáts János erdőszámtisztet, a beszterczebányai erdőigazgatóságához; Molnár Károlyt, a kolozsvári erdőigazgatóságához; Kelecsényi Ferencz és Porubszky Gyulát, a lippai főerdőhivatalhoz; Keleti Gyulát, a liptó-ujvári főerdőhivatalhoz; Bodó Károlyt, a beszterczebányai erdőigazgatóságához; Benigny Gyulát, a soóvári erdőhivatalhoz.

I. osztályu erdőgyakornokká: Debreczy Ödön

II. oszt. erdőgyakornokot, a kolozsvári erdőigazgatósághoz.

II. osztályu erdőgyakornokokká a következő végzett erdőakadémiai hallgatókat és egyszersmind műszaki dijnokokat: Szakmári Ferencz, Ormay Kálmán és Domokos Sándort, a beszterczebányai erdőigazgatóságához; Preiszner Nándort és Csattogányi Bélát, a lugosi erdőigazgatóságához; Ráner Sándort, az ungvári főerdőhivatalhoz; Pálka Gyulát, a lippai főerdőhivatalhoz és Szöllősi Rezsőt a liptó-ujvári főerdőhivatalhoz.

II. A kir. erdőfelügyelőséghez:

III. osztályu alerdőfelügyelővé: Janthó Danó János m. kir. erdész, a turócz-sz.-mártoni erdőfelügyelőséghez.

III. A selmeczi m. kir. erdőakadémiához:

Erdőhasználatani tanársegéddé: Rochlitz Gyula I. oszt. erdőgyakornokot.

IV. A királyhalmi erdőőri szakiskolához:

Tanársegéddé: Chrenóczy Nagy Antal m. kir. erdészjelöltet.

V. A kincstári erdőszámvevőséghez:

Erdőszámvizsgálóvá: Berényi Frigyes I. oszt. erdőszámtisztet, a ministerium erdőszámvevőségéhez.

I. osztályu erdőszámviszteké: Géczy Lajos fizető erdőszámviszót, a zsarnóczai erdőhivatalhoz; Lindl Alfréd erdőszámviszót, a lugosi erdőigazgatóságához.

II. osztályu erdőszámviszteké: Halbauer István erdészt, a nagybányai főerdőhivatalhoz; Erős Gyula III. oszt. erdőszámvisztet, a zsarnóczai erdőhivatalhoz.

III. osztályu erdőszámviszteké: Nagy Elek m. kir. adóhivatali számvisztet és Szeiler György kat. erdőbecslőbiztost, a ministerium erdőszámviszőségéhez; Rézy Vilmos m. kir. adóvisztet, az ungvári főerdőhivatalhoz; Goró Ferencz műszaki dijnok és végzett erdőakadémikust, a m.-sziget erdőigazgatóságához.

Magyarosodunk. Oszwald Károly m. kir. közalap. erdész vezetéknevét „Ocsárd“-ra, Thomesz Gyula m. kir. erdész vezetéknevét Tavasi“-ra változtatta át. Éljenek.

Hirdetmény a folyó 1885. évben megtartandó erdőőri szakvizsgák ügyében.

34.370. szám. Az erdőőri szakvizsgák a f. évi október 5-én, és az erre következő napokon Budapesten, Pozsonyban, Besztercebányán, Miskolczon, Kassán, Mármaros-Szigeten, Kolozsvárt, Brassóban, Temesvárt, Zomborban, Pécssett és Szombathelyen a megye házában délelőtt 9 órakor fognak megkezdetni és folytatólag megtartatni.

Felhivatnak mindazok, kik ezen szakvizsgát letenni szándékoznak, hogy hiteles bizonyítványokkal felszerelt folyamódványaikat a vizsgák szél.helyére nézve illetékes kir. erdőfelügyelőhöz nyujtsák be.

Földmívelés-, ipar- és kereskedelemügyi m. k. ministerium.
